

Spm. nr. S 82

Til miljø- og energiministeren (3/10 01) af:

Bodil Thrane (V):

»Vil ministeren redegøre for, hvorfor der ikke er fremsat et ændringsforslag til lov om forurennet jord (lov nr. 370 af 2. juni 1999 med senere ændringer), sådan som ministeren lovede i forbindelse med vedtagelsen af lovforslag nr. 91 i folketingsåret 1999/2000, nu hvor Østre Landsret har afsluttet to verserende sager, hvor Miljøstyrelsen har anerkendt, at påbudene efter miljøbeskyttelseslovens § 72 ikke var gyldige?«

Begrundelse

Følgende fremgår af Betænkningen over L 91 i folketingsåret 1999/2000 (lov om ændring af lov om jordforurening) - bilag 11: Miljø- og energiministeren har i svar på spørgsmål 7 udtrykkeligt tilkendegivet, at der ikke i Højesterets dom af 28. juni 1999 er taget stilling til, om miljøbeskyttelseslovens § 72 kan anvendes på en forurening, der er ophørt efter den 1. januar 1992. Men ministeren har ikke i svaret på spørgsmål 9 ønsket at oplyse noget om den tvivl, der har været om fortolkningen af dommen. Af svaret på spørgsmål 10 fremgår det, at der ikke med ændringen af § 40 tilsigtes nogen tilbagevirkende kraft. Såfremt Højesteret ved en senere dom måtte nå frem til, at § 72 ikke kan anvendes på ophørte forureninger, lover ministeren at »fremsette ændringsforslag, således at jordforureningslovens § 40 fremover bringes i overensstemmelse med den eventuelle Højesteretsdom«. Ministerens svar betyder hermed, at hvis det viser sig, at Kammeradvokatens udlægning af højesteretsdommen ikke holder, vil der frem til vedtagelsen af en ændring af § 40 være gennemført lovgivning med tilbagevirkende kraft. Mindretallet er af retssikkerhedsmæssige årsager ikke trykke ved denne tilkendegivelse, fordi vedtagelsen af ændringen dermed vil betyde, at Folketinget lovgiver uden viden og stillingtagen til en bestemmelses tilbagevirkende kraft.

Svar (12/10 01)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen, der har oplyst følgende:

»Miljøstyrelsen afsluttede i foråret 2000 ved forlig to verserende sager ved Østre Landsret med, at Miljøstyrelsen anerkendte, at påbudene efter Miljøbeskyttelseslovens § 72 ikke var gyldige.

Den ene sag vedrørte et undersøgelsespåbud udstedt af Gladsaxe Kommune den 28. juni 1994, der blev stadfæstet af Miljøstyrelsen den 18. marts 1997.

Den anden sag vedrørte et undersøgelsespåbud udstedt af Frederikssund Kommune den 21. november 1995, der blev stadfæstet af Miljøstyrelsen den 30. december 1996.

For begge sagers vedkommende vurderede Miljøstyrelsen i samråd med Kammeradvokaten, at påbudene ud fra en samlet vurdering af de foreliggende oplysninger i sagerne måtte anses at vedrøre forureninger, der var ophørt før 1. januar 1992.

Baggrunden for forligene var netop Højesteretsdommen af 28. juni 1999 og det spørgsmål, som Højesteret dermed efter Miljøstyrelsens opfattelse direkte tog stilling til, nemlig at miljøbeskyttelseslovens § 72 ikke hjemler påbud for forureninger, der er ophørt før 1. januar 1992.

Situationen er fortsat den, at der ikke foreligger nye domme, der direkte tager stilling til spørgsmålet om, hvorvidt påbud efter miljøbeskyttelseslovens § 72 kan udstedes på objektivt ansvarsgrundlag og selvom det drejer sig om en forurening, der er ophørt på påbudstidspunktet. Miljø- og energiministeren har i svaret på spørgsmål nr. 10, optrykt som bilag til Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalgs betænkning af 8. december 1999 over lovforslag nr. 91, folketingsåret 1999 – 2000, givet tilsagn om at ville stille ændringsforslag, hvis en Højesteretsdom vedrørende disse punkter skærper lovgivningen med tilbagevirkende kraft.«

Jeg kan henholde mig til Miljøstyrelsens oplysninger. Ud fra de tilsagn, som jeg har givet i forbindelse med behandlingen i Folketinget og vedtagelsen af dels jordforureningsloven, dels ændringen af § 40 i loven, mener jeg ikke, at der har været grundlag for, at jeg skulle fremsætte et nyt ændringsforslag af lovens § 40.